

Poštnina plačana v gotovini!

Ođmev iz Afrike

Marec 1937

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din, 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. (Ček. št. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), Via dell'Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, U. S. A.

Dragoceno darilo našim naročnikom.

Po namenu dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« opravijo afriški škofje in misijonarji **letno 500 svetih maš.**

Letna naročnina »Odmeva« znaša . Din 10.—.

Dosmrtna naročnina znaša Din 300.—.

Naše slike v bakrotisku.

1. stran: Jezus, dobri pastir, nese izgubljeno ovco k svoji čredi.
4. stran: Misijonska sestra streže ubogim gobavim.

Zbirajte rabljene znamke.

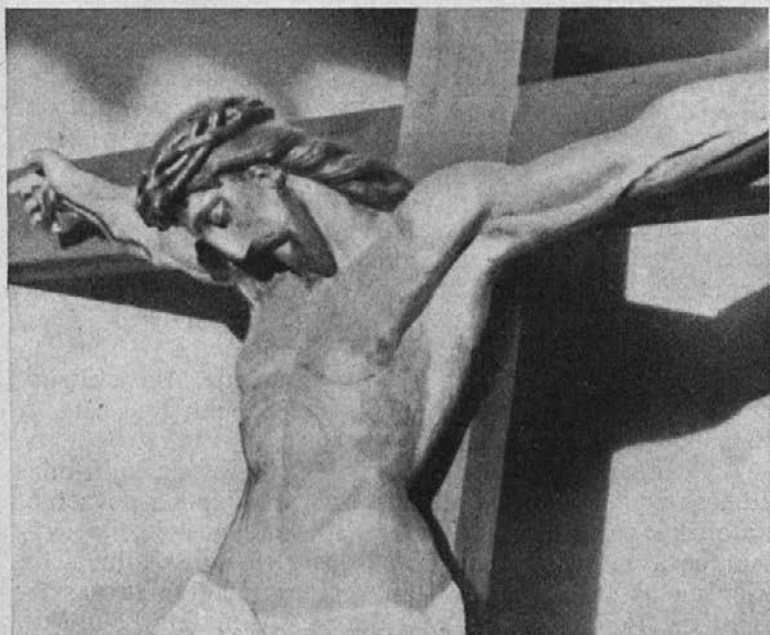
Dobro sredstvo, da pomagamo ubogim zamorčkom do milosti svete vere, je zbiranje rabljenih poštних znamk. Te znamke prodamo in denar pošljemo najpotrebnejšim misijonarjem, da rešijo mnogo duš. — Vprašajš:

Kako naj zbiram znamke in kako naj ž njimi ravnam?

1. Shrani vsako znamko, vse so porabne.
2. Znamke **ne odlušči**, tudi je ne trgaj z roko raz papir, ampak lepo s škarjami jo odstriži s podlago vred.
3. Pazi, da ne odstrižeš nazobčanega roba pri znamki. Če so zobčki pokvarjeni, znamka nima vrednosti.
4. Okrog znamke pusti še za 1 cm široko papirja, na katerem je nalepljena.
5. Znamke, ki so redkejšje vrste, shrani posebej v kaki kuverti ali škatli.
6. Zlasti shrani znamke, ki so bile izdelane ob posebnih prilikah.
7. Zbirko varuj proti prahu in mokroti.
8. Počakaj, da nabereš več znamk skupaj. Ne pošiljaj jih kot pismo, ampak kot tiskovino ali vzorec brez vrednosti. Če jih je veliko, jih pošlji kot poštni zavoje.

Toplo priporočamo to lepo misijonsko delo, zbiranje poštних znamk. Prosimo, pošljite jih na sledeči naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1.

ste

*»Molimo Te, o Kristus, in Te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil!«*

Rešimo mladino!

Škof H u w i l e r, apostolski vikar v Bukobi, Osrednja Afrika, kliče na pomoč.

Apostolski vikariat Bukoba oskrbuje pokrajine jugozahodno velikega jezera Viktorija in meri 34.000 km². Ima 434.000 prebivalcev, med temi 50.000 katoličanov. Na 15 misijonih deluje 35 patrov in 9 bratov. V dušnem pastirstvu pomaga 15 duhovnikov domačinov in 46 zamorskih sester. 12.000 se jih pripravlja na sv. krst, ki hodijo k verskemu pouku in so porok, da se bo božje kraljestvo še razširilo.

Naša nada, kakor povesod, je zlasti mladina. Na njo čaka še bogata žetev. Če pridobimo mladino za Kristusa, smo z njo pridobili ves narod. Mladino pa dobimo, če imamo dovolj misijonskih šol, kjer se poučujejo mladi ljudje v sv. veri. In prav radi šole se obračam

na javnost. Mladina v Bukobi, ki je naša nada, je pa ravno pri nas v veliki nevarnosti, ker jo hočejo moči teme dobiti v svoje mreže, vedoč, da je tudi na njih strani mladina up bodočnosti. Mohamedanci bi jo radi osvojili, potem pa tako imenovani nevtralci, ki niso drugega ko brezverci. Pa tudi boljševiske organizacije jo vabijo v svoje vrste. Velik vpliv imajo tudi razne krščanske ločine, ki imajo večje šole in tako velik del mladine prehaja k njim. Žal, da mi ne moremo postaviti proti njim enako močnega jezua. Je pa naša mladina željna resnice, ker se je poganstva naveličala; zato bi se rada v šolah izobrazila. Iz tega vidite, kako važno je šolsko vprašanje pri nas; to je prav za prav že kar življenjsko vprašanje. Ako ne ustanovimo nemudoma novih šol, nam bo mladina ušla in se ne bo nikdar več vrnila v naročje sv. Cerkve.

V vikariatu Bukoba je mnogo šolskih otrok, kajti mladina se rada uči in bi bila tudi za verski pouk dovezetna. Katoliška vera bi se razširila. Moja dolžnost je, da skušam, če le mogoče, v vsaki vasi postaviti vsaj zasilno šolo. Kjer ne bo stalnih katehistov, tam bo mladina za nas izgubljena, ljudstvo v takih krajih ne bo nikdar katoliško. Moral bi torej takoj nastaviti 400 katehistov in učiteljev po največjih vaseh.

Predstojnik nekega misijona v vikariatu mi piše: »V mojih 15 šolah se zbira vedno več otrok k pouku, toda kaj, ko so šolska poslopja navadne kočee in še te v razsulu. Takoj bi bilo treba novih. Pred kratkim sem moral na štirih izpostavljenih krajih sezidati nove šole, ki so do danes le za silo opremljene. Ko bi mi kdo za vsako zunanjo postajo dal na razpolago vsaj 250 frankov, bi si mogel s tem nabaviti najbolj potrebnih stvari za misijonsko šolo.«

Taka in podobna pisma vedno dobivam od svojih misijonarjev. Tako rastejo skrbi in sam ugibljem, kaj bo z mojimi misijoni, če nam ne pride hitra pomoč.

Pomagajte mi torej za božjo voljo in iz ljubezni do neumrljivih duš, da bom mogel zagotoviti obstanek misijonom svojega vikariata s tem, da podprem šole. Iz teh šol bodo prišli novi kristjani, ki bodo izprosili vsem blagim dobrotnikom obilno plačilo v nebesih.

Božji sli.

Prav posebno me veseli, da se tako zanimате za naše katehiste. Saj so pa tudi res neumorni delavci za cerkev. Katehisti nam pridobivajo ljudi, jih poučujejo, krščujejo umirajoče, če ni duhovnika poleg. Nekateri teh požrtvovalnih mož stanujejo po več milj od misijona, ki mu pripadajo, često visoko v gorah ali pa po vročih puščavah. Delujejo kot božji sli z žrtvami in premagovanjem, ki ga moramo občudovati in ljubiti na njih. Tudi Vas prosim, da molite zanje, so čudovito orodje v rokah božjih. Še enkrat: hvala Vam za Vaše zanimanje.

Škof B y r n e, apostolski vikar
v Kilimandžaro.

Lepo napredujemo.

Piše br. Valentin Poznič, misijon Glen-Cowie (Južna Afrika).

Z veseljem sem prejel poslani zavoj s perilom. Naj vam ljubi Bog tisočkrat povrne! Prav lepo bi prosil spet za podobo sv. Petra Klaverja in sv. Frančiška Ksaverija. Tudi stenskih križev bi rabil, takih, kot ste nam jih lani poslali, in nekaj posodic za blagoslovljeno vodo. Za te reči me zamorci vedno prosijo.

Z velikim veseljem opazujemo, da se ljudje v teh krajih vedno bolj in bolj zanimajo za lepoto naše sv. vere. To nam kaže številni obisk nedeljske službe božje; vsako nedeljo je cerkev prenapolnjena. Mnogo pripomore k temu tudi naš novi, 300 kg težki zvon, ki kliče vernike in pogane v hišo božjo. Trikrat na dan pa oznanja angelski pozdrav. Zvon visi poleg cerkve v posebnem zvoniku.

Dne 17. junija pret. leta smo imeli sv. birmo, katero je delil prevzvišeni g. nadškof in apostolski legat južne Afrike. Bilo je 58 birmancev. Na ta visoki obisk smo se kolikor mogoče slovesno pripravili. Postavili smo slavolok in tudi sicer vse lepo okrasili. Na dan sv. birme je prišlo od blizu in daleč mnogo zamorcev. Cerkev je bila veliko premajhna, da bi mogla vse obseči. Zato smo postavili oltar v verando naše misijonske hiše, da so mogli vsi zbrani na prostem prisostvovati sv. maši, pri kateri smo peli lepe cerkvene pesmi. Po sv. maši je bila birma. Ko je bilo vse končano, se je prevzvišeni z zamorci čisto po

domače pogovarjal v njihovem afriškem jeziku. To jim je bilo zelo všeč in je napravilo nanje velik vtis.

V preteklem letu smo v dveh krajih skušali dobiti dovoljenje za postavitve misijonske šole. V enem kraju so se ljudje takoj odločili za nas. Tu smo šolo že postavili, čaka le še na omet in beljenje znotraj, kar bom v kratkem začel. V drugem kraju pa so protestanti dobili večino, nakar so takoj začeli prezidavati staro podrtijo nekdanje njihove šole. Ko pa je pastor začel ljudi siliti, da bi morali pomagati pri zidavi, so vsi odrekli. Nato je zamorski poglavar, ki z našimi misijonarji drži, sklical zborovanje. Zahteval je, da morajo tisti, ki so za protestante, pomagati pri zidavi in se k temu s podpisom zavezati. In kaj se zgodi? — Samo nekaj jih je prišlo, podpisati pa se ni hotel nihče. Nato je poglavar prepovedal nadaljnjo zidavo protestantske šole.

Mi pa upamo, da ne bo dolgo, ko bo ljudstvo samo prosilo katoliške misijonarje, da jim bomo mi postavili šolo. Če bo tako, potem smo ves kraj pridobili za sv. vero. Bog daj svoj blagoslov!

En sam misijon večji kot vsa Slovenija.

Apostolski vikariat Tananariva.

Piše p. Spreken D. J., misijon sv. Marjete.

Že 9 mesev sem podeželski misijonar na Madagaskarju. Prenosni oltar, ki ste mi ga 1927. leta podarili, mi zelo dobro služi. Saj drugih cerkvenih reči sploh nimam. Prečastiti g. škof mi je izročil obširno deželo v duhovno oskrbo. Tu je bil šele pred enim letom ustanovljen misijon, ki je pa tako obsežen kot vsa Slovenija. Imam 122 postaj, kjer povsod katehisti poučujejo brezplačno. Saj bi jih plačati itak ne mogel. Imam 2 šoli, 7 otroških vrteev in 1 zavod za gobavce v Tametave. Za vzdrževanje teh zavodov dobivam mesečno borih 65 frankov. Nedeljska zbirka vrže 3 do 4 franke. Vidite, da ni le revščina, temveč pravo pomanjkanje, ki nas žuli.

Od 122 kapel jih ima tabernakelj samo 7. V devetih je križev pot, a le male podobice. Obhajilna miza je iz navadnih desk. Namesto kropilnega kamna služi navaden kozarec in brinova vejica notri. Kadilnica je globinova škatla, na treh žicah pritrjena. Oltar so zaboji, pokriti s platnom.

Ginljiv odgovor uboge gobavke: »Trpeti je slajše ko med«.

V misijonu samem je mala sobica za kapelo, in še ta iz bambusa in slame. Ob deževju teče skozi streho, tako da moram kelih z lastnim telesom kriti. Vidite, da nam je res treba nove cerkve. Naši kristjani so že nalomili in skupaj speljali 700 ton kamenja, in to zastonj. — Neki Indijec iz Bombaya nam je ponudil zemljišče za izredno nizko ceno 1 frank za m², ko sicer stane 15 frankov. Potrebovali bi približno 100 m². A kje naj vzamemo denar? Zaenkrat smo kamenje zložili pri stari cerkvi na kup.

Zavod za gobavce je tudi izdatne pomoči potreben. Čeprav je gobavost gnusna bolezen, so gobavci pravi ju-

naki. Nedavno sem obiskal kočo, kjer je ležala bolnica na gnili slami v kotu za vrati. Dvoje oči me je srepo gledalo, ker so bile veke že odgnile, a iz duše ji je sijala trdna in neomahljiva vera. Nabrekla usta so šepetala zahvalo za obisk. Izpod odeje je pomolila roko brez prstov, da bi ji dal svetinjico sv. Roka. Potem pa sem čudeč se poslušal, kar mi je povedala.

»Oh, oče, nikar me ne pomilujte. Trpim, toda trpljenje je slajše od medu.« Ali se človek ne spomni pri tem na besede sv. Terezije: Trpeti ali umreti?

Moji gobavci bi potrebovali več odej, ker so noči precej hladne. Jaz pa ničesar nimam. Usmilite se mojih, tako daleč naokrog raztresenih ljudi.

Tu se ljudje zelo radi spreobračajo h krščanski veri. Imel sem v nekaj mescih 450 krstov, od teh nad 200 odraslih. Ko bi bila vsaj dva duhovnika več, bi se število kristjanov podvojilo ali celo potrojilo. Imam okrog 7000 kristjanov in 10.000 katehumenov. A treba bi bilo izpreobrniti še 50.000 poganov!

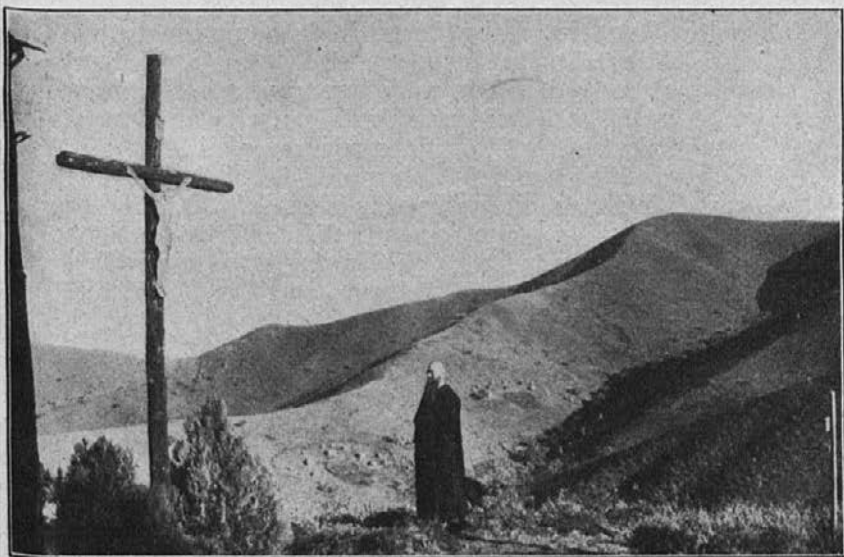
Križ ob poti!

Piše s. Humberta, dominikanka, misijon Izeli, Južna Afrika.

Nekaj je manjkalo v našem misijonu Izeli, in sicer to, kar napravlja na naših domačih tratah tako lep vtis: križ ob poti. — Ob pustih afriških potih se to znamenje odrešenja še bolj pogreša ko doma. Odrešenik na križu ob poti: to je znamenje, ki ga afriška narava pogreša. In glejte: posrečilo se je eni naših ljubih sester, da je dobila od svojega nečaka tak poljski križ. Gotovo bo ljubi Bog dobremu možu dal mnogo blagoslova, ki se bo sedaj širil na vse strani od tega znamenja odrešenja.

Telo Jezusovo iz bakra nam je poslala Družba svetega Petra Klaverja obenem z razno obleko v zaboju. Iz bližnjega gozda smo kupili lepo in veliko drevo ter iz lesa stesali križ in še klečalnik pred njim. Stesalo se je vse to v delavnici sestre Valburge. Primerno mesto za znamenje je izbral naš preč. pater misijonar, in sicer ob vходу v bližnjo kafersko vas. Štirje zamorci so štiri tedne snažili prostor in okolico, da bi delala lepši vtis. Ob vznožju hriba se je napravila ravninica, tu se je postavil kamnat podstavek v obliki oltarja, do katerega sta vodili dve stopnici, na oltar pa smo postavili križ. — 20. no-

vembra smo križ blagoslovili. Ob 10, po službi božji, je šla mnogoštevilna procesija k vznožju hriba, najprej domačini, za njimi sestre, med molitvijo in kaferskimi pesmimi. Slovesnost je opravil predstojnik misijona. Ob koncu je duhovnik poljubil noge križanega Zveličarja in imel pretresljiv govor. Iz križa bo Jezus širil moč in

Križ ob poti v misijonski deželi.

blagoslov na mimo idoče. S križa dol prosi Jezus, naj ga nikar na novo ne križamo. Pod križem bodo žalostni in obteženi Bogu tožili svojo nadlogo in trpeči Odrešenik jih bo uslišal. Križ nas spominja na veliko milost našega odrešenja in nas nagiba k hvaležnosti. Pred križem bomo obžalovali svoje grehe, ker so oni bili krivi bolečin Sina božjega... Pridigar je objemal z eno roko križ, ko da ga varuje in brani in obenem prosi, naj mu pomaga v boju zoper sovražnike človeških duš. Nato smo odpeli pesem križa in je potem vsakdo izmed navzočih poljubil Kristusu nogo, nakar so ljudje šli ginjeni vsak v svojo vas in kočo.

Ljubi čitatelj! Tudi ti stopi v duhu pred ta križ in si ga oglej. Tudi tu, kakor doma, boš našel cvetlice ob vznožju križa. Te cvetlice so nabrale in darovale roke naših zamorcev. Njih srca bijejo v ljubezni do istega Kristusa, ki ga tudi vi v Evropi ljubite in častite.

Štiri do petkrat več!

Piše škof Morin, apostolski vikar v Mavrongo.

Največja skrb v našem vikariatu je ta, kako preživiti katehiste. Februarja smo morali skoraj polovico učencev poslati iz katehistske šole domov, ker nimamo denarja, da bi jih vzdrževali. Tako bomo namesto 120 imeli le 75 katehistov. Zaupam, da bo Bog dal, da bomo mogli vzdržati vsaj tistih 100 katehistov, ki sedaj delujejo na raznih misijonskih postajah. Toda to je vse premalo! Naših pet postaj šteje 750.000 duš in bi zato potrebovali štiri do petkrat več katehistov. Toda denarja zanje ni.

Kdo bi želel pomagati ubogemu škofu iz zadrege? Letna vzdržnina za enega katehista znaša 1200 din. Naj se zglesi kdo, ki bi mogel enega katehista vzdrževati eno leto, en mesec, en teden... Vsak dar v ta namen hvaležno sprejema Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

»Evo mojih težav in izkušenj!«

Piše p. Damaz, benediktinec.

S tem, kar ste mi poslali, ste mi napravili res veliko veselja. Imam pa tudi drugih radosti mnogo: naša zasilna cerkev je bila na Veliko noč polna samih učiteljev in učencev. V lopi pred cerkvijo pa so se gnetli islamski domačini. Celo ženske, ki običajno tukaj niso kaj vnete, so prišle v obilnem številu. Je tu splošna navada, da otroci in odrasli, kakor hitro se nauče brati in pisati, postanejo kristjani. Bog daj vztrajnost, potem bo po petih letih vsako leto vsaj 500 krstov. Danes že 1250 otrok hodi v 45 šol. Otroci in šole se pa množe iz dneva v dan; zato utegne biti z božjo pomočjo in priprošnjo naše blagopokojne varuhinje število novokrščencev še večje.

Poleg ovir od strani hudobnega duha se mora naš misijon Nova Puščava boriti tudi z drugimi človeškimi težavami. Primanjkuje nam dobrih in izvežbanih učiteljev. Nekaj šol je brez pouka, ker ni učiteljev. Domačinov še ni mogoče vzgojiti za učitelje, ker smo prve šole šele pred nekaj leti ustanovili; učitelj pa mora vsaj nekaj več znati ko učenec! Tudi iz starih šol ne dobivamo kaj prida novih učiteljev. Do zdaj je kakih sto učiteljev odšlo v sosedno Makondelandijo. Brez njihove pomoči bi se novi misijon-

ski postaji Kitangali in Nanyamba ne bili mogli tako lepo razviti. Zato: Prosite gospodarja žetve, da pošlje ... Prosimo pa tudi preblaženo Devico; če bo ona za nas prosila, mora iti naprej. Doslej je bila ona naša zvesta pomočnica. Res da tu in tam islamiti delajo malo več težav ko prej, vendar so naše šole v splošnem na dobrem glasu.

Misijonarjeva koča.

Podati hočem pismo mojega učitelja Kilijona Jela, ki kaže, kako je domačinu učitelju težko pri srcu, kadar mora zapustiti domače kraje in iti v službo na tuje:

»Pater mi je rekel: ‚Poslej bo tvoja šola v Nyahi pri poglavarju Likuku.‘ To me je popolnoma zmedlo, ker nisem znal niti pota v Nyahi. Najprej sem se poslovil pri svoji ženi, ki je bila tudi vsa zbegana, in sem se napravil na pot. Čez nekaj časa srečam mladega človeka in ga vprašam, kako daleč je še do Nyahi.

Reče mi: ‚Daleč je.‘

Vprašam drugega. Ta mi odgovori: ‚Ni daleč.‘

Dospel sem tja in poiskal oba poglavarja Nyeredy in Likuku. Prebral sem jima svoje pisanje in oba sta bila zadovoljna. Nekdo je udaril na boben in takoj so se zbrali starešine. Tudi njim sem razložil svoj namen in vsi so mi pritrdili. Takoj se je vpisalo 12 otrok. Drugi dan jih je bilo že 35, med njimi ena deklica. (Ne veste, kako težko je dobiti deklice v šolo. Med 1250 otroki je le 22 deklic.) Ti otroci sedaj hodijo redno v šolo. — Ljudje se preživljajo tu z neko jedjo, ki jo minhoko imenujejo. To so neke gozdne koreninice, v revnejših družinah edina hrana. Mi, Wamakua, ne moremo uživati te jedi. Če jemo, nam prihaja slabo, ker je nismo vajeni. Toda, oče, jaz sem v velikih stiskah tudi glede svoje obleke. Ni sicer spodobno, da Tebi to pripovedujem, ko Ti sam to veš, in bi tudi brez tega poskrbel zame; vendar sem se namenil, da Ti odkrijem vse svoje težave in bridke izkušnje.«

Ne smemo se preveč čuditi, da učitelj prosi za novo obleko. Obleka tu trpi kvečjemu en mesec, zato pa stane samo en frank. Zato pa more učitelj, ki dobiva mesečno 10 frankov, preživiti sebe in družino, če ima vsaj še nekaj pedi lastne zemlje. Toda mesečno izplačati 50 učiteljev, to premore le malokateri misijon. Ko bi se našlo nekaj dobrotnikov, ki bi nam prevzeli del bremena, bodisi da bi sami vzdržali enega učitelja ali pa skupno z drugimi, tako da bi jih 12 tvorilo tako imenovani »apostolski krožek«! Vsak član dobi ime enega izmed apostolov kot zavetnika. Vsak mesec 1 frank se laže utrpi kot 10 frankov naenkrat.

Tako naj sedaj tudi jaz sklenem svoje pismo z besedami: »To so moje težave in bridke izkušnje.«

—■—

Duše-žrtve.

Pred nekaj leti so postavili v Iksopo, blizu Marianhila, zavetišče za onemogle misijonske sestre, t. j. take misijonarke, ki so do svoje starosti misijonarile tukaj v Afriki med poganskimi zamorci. V tem »Zavetišču Srca Jezusovega«, kot ga imenujejo, pa se misijonsko delo nadaljuje na prav izvrsten način. Poslušajmo, kaj piše sestra Julija za tem, ko je prejela od Družbe sv. Petra Klaverja skromen dar:

»Ko bi imela peruti, bi poletela v nebesa k sv. Jožefu, k Vaši častiti ustanoviteljici in k drugim ljubim svetnikom, katere smo prosile za pomoč. Vse te svetnike bi

v svojem velikem veselju objela. Da pa vsaj malo pravnamo našo veliko dolžnost hvaležnosti, bomo ves teden, t. j. 84 molitvenih ur, opravljale pred izpostavljenim Najsvetejšim molitve za naše ljube dobrotnike.

Naše bolehnne sestre tukaj so sploh zelo goreče, odkar je sv. Cerkev v Evropi tako hudo preganjana. V noči od četrтка na prvi petek je Najsvetejše izpostavljeno vso noč. Nekaterne sestre, ki so ves dan težko delale, pogosto molijo ponoči tri do štiri ure pred izpostavljenim Najsvetejšim. — Razen tega opravljajo sestre vsak četrtek zvečer »spravno sv. uro« in tolažijo Jezusa, ki ga sedaj toliko žalijo. Čim bolj se božji Zveličar in njegova sv. Cerkev v raznih deželah preganja in zaničuje, tem bolj hočemo tukaj v Afriki med pogani božje kraljestvo in njegovo čast širiti.

Pred enim tednom smo zopet krstili sedem zamorskih poganov. Naša misijonska cerkvica je premajhna, da bi mogla obseči vse zamorske kristjane. — Ker tukajšnja vlada želi, da izučimo črna dekleta za postrežbo bolnikov, bomo tudi s tem delom pričele.«

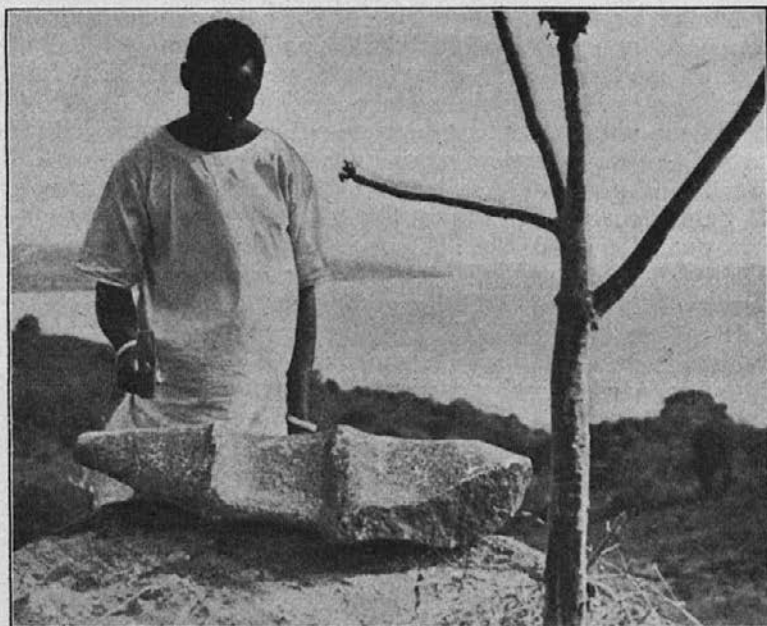
Kámnati zvon.

Čuden napis, saj vendar še nikoli nismo videli zvona iz kamna, boste rekli.

Da, kar je pri nas nepojmljivo, to je mogoče v Afriki. Le pogledjte natančneje zgornjo sliko. Mlad zamorski kristjan udarja ob kamen in kliče vernike k službi božji. Ker drugega ni, mora to hreščavo zbijanje nadomestiti zvon. Pa glas ne seže daleč, slišijo ga le bliže stanujoči. Bolj oddaljeni pa, žal, pogosto zamudijo službo božjo; seveda ne iz lastne krivde, ker tudi ure nimajo. Kaj ne, kako žalostno! Zato je čisto razumljivo, da misijonarji tako zelo prosijo za zvonove, kot jih imamo v naši ljubi domovini.

Naročili smo zvon za misijon v Južni Afriki. To bo »zvon presvetega Srca Jezusovega«. Z vsem priborom bo stal 5000 din. To ni mnogo za zvon. In vendar je dovolj, če pomislimo, da nimamo denarja, da bi zvon plačali.

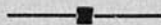
Zato prav milo prosimo vse častilce presvetega Srca Jezusovega, da bi hoteli kaj prispevati za njegov zvon. Vsak najmanjši dar v ta namen se hvaležno sprejme. Kdor želi postati »boter« zvonu, naj blagovoli prispevati polovico celotne vsote, t. j. 2500 din. Kako mu bo božje Srce za ta dar hvaležno, kako ga bo nagradilo ob smrtni uri.

Kámnati zvon v Afriki.

Če nam bo božja Previdnost poslala več blagih do-
brotnikov, bomo naročili tri »zvonove Srca Jezusovega«,
za tri misijone, tako da bo vsak misijon imel vsaj en
zvon, ki bo klical in vabil nove kristjane k službi božji
in večkrat na dan oznanjal »angelski pozdrav«. — O,
kakšno veselje za misijonarje, če bi mogli zbrati do Ve-
like noči za prvi zvon, do junija za drugi zvon in do praz-
nika Kristusa Kralja za tretji zvon. Zato iskreno prosimo
Vaše pomoči!

Darove za »zvon Srca Jezusovega za afriški misijon«
hvaležno sprejema Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana,
Metelkova 1.

Svefinja sv. Benedikta.

Iz pisma s. Tazile, misijonske sestre sv. Križa, Basutoland.

Bog plačaj vse, zlasti pa hvala za svetinjo sv. Bene-
dikta. Obesila sem jo v svoj novi misijonski avto. Vedno
sem imela veliko zaupanje v sv. Benedikta. Čudno, kako

imajo zamorci radi to svetinjo, čeprav malo ali nič ne vedo iz življenja sv. Benedikta. Tako je, ko da čutijo moč blagoslova. Če jim podarim tako svetinjo, so silno srečni.

Kateri častilec sv. Benedikta bi nam maral poslati kaj svetinjic sv. Benedikta za afriške misijone?

Krafka misijonska poročila.

Sestra M. Alma, dominikanka, Umlamli (Gariap). Tu živimo čisto v samoti; okrog in okrog bivajo pogani, ki so si zgradili svoje kočje po obronkih gorá. Imamo šolo, kjer ena sestra poučuje 70 do 80 otrok, ker je še najbolj večča domačega jezika. Tudi pridige prestavlja otrokom. Okolica je hribovita, sestre morajo večinoma jezdit, če hočejo priti do samotnih koč.

P. B. J. Mac Loone, kaplan v taborišču za gobavce v Nyengi. Moji ubogi gobavci in jaz komaj čakamo, kdaj dobimo domačo kapelico. Še vedno moram maševati v šolski sobi, ki je tako majhna, da mora mnogo gobavih zaradi tesnega prostora stati zunaj. Preden bomo mogli začeti z zidanjem, moramo imeti v rokah vsaj 150 angleških funtov. Večkrat molimo za vse naše dobrotnike skupno, jaz pa se jih spominjam pri svojih molitvah pri sv. maši.

P. Gräff, Zigudu. Še vedno mi je duša polna veselja, ki sem ga včeraj doživel. 30 zamorčkov sem krstil in jih tako privedel v naročje Kristusa Kralja. Cerkev je bila natlačeno polna. Iz srca vam hvala, da ste mi omogočili, da sem mogel te revne zamorčke obleči. Kako so bili veseli, ko sem med dečke razdelil lične hlačke, med deklice pa bela krilca. Ta dan je

bil za nas res časten in vesel. Obenem se vam iz srca zahvaljujem tudi za denarni prispevek. Vedno molimo k Bogu, naj nam pomaga, in res nam je. Bog vam vse povrne. Jaz se vas bom spominjal pri sv. maši.

P. Röhr, Bloemfontein. Moral sem zapustiti svojo prejšnjo postajo Fourteen Streams. Prestavljen sem v Bloemfontein, kjer prebiva do 30.000 zamorcev. Dela imam dosti. Tu je stara cerkva, ki je obenem šola, a mnogo premajhna. Najsvetejše ne more biti shranjeno v njej; zato se mi zdi edini izhod ta, da bi se prizidal del poslopja, ki bi bil zakristija in obenem prostor za oltar. Tako bi lahko ljudje obiskali presv. Rešnje Telo, ne da bi motili šolski pouk. Katoličanov je tu le 500 do 600. Škofova želja je, da bi se število zvišalo. Zato bom pa moral začeti zbirati denar za novo cerkev. Naprosil sem prijatelje po raznih samostanih, da molijo za nas, da bi čimprej mogli postaviti Gospodu Bogu dostojno bivališče. Prepričan sem, da bo gospod škof dal povelje, naj se zida, če mu bom mogel sporočiti: Imam nabrajanega 300 angl. funtov. Res je to precejšnja vsota, toda zaupam na božjo Previdnost in vas prosim, spomnite se name, če vam je mogoče mi kaj poslati v ta namen.

Dr. Jere: SPOVED MALIH GREHOV. Poučna knjiga.
Cena 25 dinarjev. Naroča se v trgovini Ničman v Ljubljani.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se iskreno zahvalim za prejeto milost in dobljeno zdravje. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorski deklici na ime »Jedert«. J. M. Zagradec.

V brezposelnosti sem se zatekel k služabnici božji Mariji Tereziji, da bi mi izposlovala službo. In res sem primerno službo dobil. Pristrčno se zahvalim nebeški dobrotnici, pošiljam v zahvalo skromen dar za afriške misijone ter se ji še nadalje priporočam.

P. V. Maribor.

Iz erca se zahvalim nebeški dobrotnici Mariji Tereziji Ledochowski, da je izprosila mojemu sinčku ljubo zdravje. Bil je nevarno bolan, tako da ni mogel več glasno govoriti. Vzela sem podobico služabnice božje s koščkom njene obleke ter jo položila otroku na prsi. Potem sem pokleknila poleg postelje ter s trdnim zaupanjem priporočila svoje ljubo dete »mamici zamorčkov«, služabnici božji Mariji Tereziji. Drugi dan je otrok na začudenje vseh sam vstal in hodil in od tega časa je popolnoma zdrav. Še enkrat se služabnici božji najpristrčneje zahvalim za dobljeno ljubo zdravje.

Tudi v raznih drugih jako mučnih in težkih položajih sem se zatekla k ljubi Mariji Tereziji in vedno mi je pomagala. Stotisočkrat se ji zahvalim ter jo iskreno prosim, da mi še nadalje pomaga v vseh zadevah in potrebah.

K. V. Savinjska dolina.

Iskreno se zahvalim Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo. Želim, da bi jo kmalu smeli častiti kot svetnico. Da je tega vredna, pričajo marsikatera, v resnici čudežna ozdravljenja. Priporočam se ji še nadalje v težkih zadevah.

N. N., Jeruzalem, Štajersko.

V zahvalo za uslišano prošnjo pošiljam majhen dar za afriške misijone in prosim objave v Odmevu.

A. J. Planina pri Rakeku.

V važni zadevi sem se zatekla za pomoč k »mamici zamorčkov« in sem bila uslišana. Pristrčno se ji zahvalim.

N. Š. Maribor.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za več prejetih milosti.

N. N. Radomlje.

Prisrčno se zahvalim Mariji Tereziji Ledochowski za dobljeno ljubo zdravje ter se ji še nadalje priporočam.

Nešteto zahval za uslišanje čitam v »Odmevu iz Afrike«, ki se godijo na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledochowske. Vsak mesec z velikim zanimanjem prebiram ta ljubi misijonski list, ki ga je ona ustanovila. Tudi meni je v preteklem letu dostikrat pomagala v raznih stiskah, za kar se ji najprisrčneje zahvalim. Še nadalje se ji priporočam v neki zadevi ter obljubim javno zahvalo v »Odmevu« in odkup zamorčka, če bo prošnja uslišana. N. I. M., Celje.

Služabnici božji Mariji Tereziji se iskreno zahvalim za uslišano prošnjo. V zahvalo pošiljam obljubljeni botrinski dar zamorski deklici, ki naj se krsti na ime »Marija Terezija.« L. M. Naklo.

Prisrčno se zahvalim Mariji Tereziji za dobljeno ljubo zdravje. A. Ž. Mengeš.

Najprisrčneje se zahvalim mogočni nebeški priprošnjici služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za ozdravljenje skrnine na glavi in vratu in za vse prejete milosti. Še nadalje se ji priporočam in prosim javne objave v »Odmevu«. Č. K. Niš.

V počitnicah sem se bil hudo prehladil na pljučih. Bila je nevarnost, da ne bom ozdravel do začetka šolskega leta in da ne bom mogel nadaljevati študij. Opravil sem devetdnevnicu k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski ter se ji goreče priporočal. Ozdravel sem, še preden se je pričelo šolsko leto. Prisrčno se ji zahvalim in prosim javne objave v »Odmevu«.

Vinko B., dijak, zavod sv. Stanislava, Št. Vid.

Javno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za večkratno uslišanje. V enem slučaju je bila njena pomoč očitna. Priporočam se ji še za ljubo zdravje in za vdanost v voljo božjo.

Marica Ocvirk.

Že dva mesca sem trpela v ušesih strašno šumenje, tako da že nisem skoraj nič več slišala. Vsa zdravila mi niso nič pomagala. Bala sem se, da bom popolnoma oglušela. Tedaj se z zaupanjem obrnem do služabnice božje Marije Terezije. Obljubila sem skromen misijonski dar in javno zahvalo v »Odmevu«, ako bom uslišana. In res, šumenje je takoj ponehalo, in sedaj sem popolnoma zdrava. Prisrčno se zahvalim nebeški dobrotnici za prejeto milost.

M. K. Zetale.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišanje neke prošnje in se ji še nadalje priporočam.

M. R. Limbuš.

V boleznih otroka smo se zatekli k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski. Otrok je ozdravel. Najprisrčneje se ji zahvalimo za dobljeno ljubo zdravje in za vse prejete dobrote.

Mihael R., Št. Ilj.

Pred tremi mesci sem si po nesreči poškodoval nogo. Bil je hud pritisk, in malo je manjkalo, da bi mi noge ne strlo. V nogi se je strdilo precej krvi, bolečine so bile velike. Zdravnik je izjavil, da se bo mesto, kjer je strnjena kri, pričelo gnojiti. V tej nevarnosti sem se z devetdnevnicu obrnil do služabnice božje Marije Terezije ter ji priporočal svoje zdravje ter obljubil botrinski dar zamorčku na ime »Anton«, če bom uslišan. — Hvala Bogu, rana se je v štirih dneh zasušila, bolečine so ponehale, da le malo še čutim. Prepričan sem, da mi je služabnica božja Marija Terezija izprosila ljubo zdravje. Tudi moji hčeri je v raznih zadevah že večkrat pomagala.

Za vse prejete dobrote se služabnici božji najprisrčneje zahvalim in pošiljam obljubljeni botrinski dar. Prosim javne objave v »Odmevu«, ker sem tudi to obljubil.

Stefan S., Ručetna vas.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno zdravje mojega vnuka ter pošljem obljubljeni dar za katekizem zamarčekku. Prosim objave v »Odmevu«.

N. Š., Semič.

Zahvalim se Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo in se ji še nadalje priporočam v neki važni zadevi. A. Č., Ljubljana.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišane prošnje.

P. U., Brezovica.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se priporočajo: J. F. Ljubljana, za uslišanje v neki važni zadevi; F. V. Rakek, za ljubo zdravje; J. B. Ljubljana, za pomoč pri učenju in izpiti; C. K. Trbovlje, za ljubo zdravje na nogah; A. Š. Uršna Sela, za uslišanje v več važnih zadevah; P. P. Žiče, za ljubo zdravje in v neki drugi važni zadevi.

Vse pripomore duši k obnovi, vse; tudi njene nepopolnosti so v moji roki kakor mnogi biseri, ker jih spreminjam v dela ponižnosti, h katerim dušo vzbujam... Celu največje in najbolj poniževalne zablode postanejo, brž ko jih odkrito obžalujemo, temeljni kamni za stavbo popolnosti.

Besede Jezusove sestri Benigni Konsolati.

Ako še nimate, si naročite

Kratek življenjepisa služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske,

ki je izšel leta 1933 v obliki Klaverjevega koledarja. — Cena 5 dinarjev.

Ko berete številna uslišanja, ki se godijo na njeno priprošnjo, se vam je pač že vzbudila želja, natančneje spoznati življenje te svetniške duše in velike apostolske žene.

Naroča se: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metlkova ul. 1.

Moj poslni dar za misijone.

(Blagovolite enega izbrati.)

Zamorski katehisti. Komur je Bog dal sredstev, da more vzdrževati ali posinoviti črnega katehista, tega pristrčno prosimo za to. **Letna vzdržnina znaša din 1200, ali mesečno din 100.** Črni katehisti, ki jih misijonarji izučé, so pri svojih rojakih zelo spoštovani in misijonarjeva desna roka. Katehist mnogo pripomore pri reševanju duš. Zato je tisti, ki črnega katehista vzdržuje, deležen vseh njegovih dobrih del.

Botrinski dar zamorčku znaša din 100. Ta vsota služi za oskrbo zamorčkov, ki se pripravljajo na sveti krst. Darovalec celotne vsote sme vnaprej določiti otroku krstno ime. Tako more s tem delom napraviti svojim znancem in prijateljem, za god ali drugo slovesno priliko, najplemenitejše darilo in voščilo, ako da zamorčka-pogančka krstiti na njih ime.

Odkup sužnjev. Misijonarji imajo še mnogo prilike, da odkupijo sužnje, zlasti otroke in mlade deklice, ki jih lastni starši prodajajo hudobnim poganskim gospodarjem. **Prispevek za odkup sužnja znaša din 200.** Tako darilo je delo ljubezni do bližnjega v telesnem in duhovnem oziru. Vsem ga najtopleje priporočamo.

Mašna zveza za Afriko je neprecenljiv zaklad za člane, ki se vpišejo, in obenem podpora za misijone. **Članarina za vsako osebo znaša din 5.** Plača se samo enkrat za vselej. Za člane »Mašne zveze za Afriko« se bere vsako leto 300 svetih maš. Vsak član dobi sprejemno podobico. V mašno zvezo se vpišujejo živi in mrtvi in tudi otroci.

Kruh sv. Antona za Afriko. Sv. Antona Pad. verniki povsod zelo radi časte, ker je velik priprošnjik v nadlogah. Zato opozarjamo na darove za tako imenovani »Kruh sv. Antona za Afriko«, ki se darujejo v čast sv. Antonu v zahvalo za prejeto milost ali kot prošnja.

Vsak, tudi najmanjši dar v zgornje namene hvaležno sprejme: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Morda se čutiš poklicano?

Mladenkam, ki so zavzete za misijone in čutijo v sebi poklic za redovno življenje, toplo priporočamo knjižico: »Poklic pomožne misijonarke za Afriko«. Cena din 4.50. Naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.

